

Arrest

nr. 164 864 van 29 maart 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 26 augustus 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 19 juni 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 februari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 maart 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. HERMANS, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij dient op 12 december 2009 een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) in.

1.2. Op 19 juni 2013 wordt de onder punt 1.1. vermelde aanvraag ontvankelijk doch ongegrond verklaard. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 12.12.2009 werd ingediend en op 15.11.2010, 12.04.2011, 23.12.2011, 29.05.2012 en 05.09.2012 werd aangevuld door : (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

De redenen die aangehaald worden om het verblijf toe te staan zijn onvoldoende :

Betrokkene beroept zich ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf op de instructie van 19.07.2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en 9bis van de wet van 15.12.1980. Hierbij dient echter opgemerkt te worden dat deze instructie vernietigd werd door de Raad van State (Raad van State arrest 198.769 d.d. 09.12.2009 en arrest 215.571 d.d. 05.10.2011.) Bijgevolg zijn de criteria van hogervernoemde instructie niet meer van toepassing.

Betrokkene legt een arbeidsovereenkomst bij de werkgever Winglet sprl d.d. 08.12.2009 voor. Ondermeer omwille van deze arbeidsovereenkomst werd verzoeker via een aangetekend schrijven d.d. 14.02.2011 op de hoogte gebracht van het feit dat de Dienst Vreemdelingenzaken instructies tot afgifte van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister, dat één jaar geldig is, zou versturen naar het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats onder voorbehoud van de voorlegging van een door de bevoegde gewestelijke overheid afgeleverde arbeidskaart B. Betrokkene heeft op heden geen arbeidskaart B voorgelegd en legt tevens geen enkel bewijs voor dat de werkgever binnen de vooropgestelde termijn van drie maanden een aanvraag tot het bekomen van een arbeidsvergunning heeft ingediend bij het bevoegde gewest. Bijgevolg komt hij niet in aanmerking voor een verblijfsregularisatie.

Het feit dat betrokkene sinds mei 2005 in België verblijft; dat hij zich geïntegreerd heeft; dat hij werkbereid is (zie: attest VDAB); dat hij werkende vennoot is van de firma 99-Win (zie: uittreksel van de gegevens van een onderneming, uittreksel uit het Belgisch Staatsblad, formulier overdracht van de aandelen en attest van inkomen als werkende vennoot); dat hij Nederlands geleerd heeft en ter staving (deel)certificaten en een inschrijvingsfiche voorlegt; dat hij zich ingeschreven heeft voor lessen Engels en een cursus socio-culturele integratie; dat hij lid is van een kickboxclub; dat hij hier sociale banden heeft en dit staft met steunbrieven; volstaat op zich niet als grond voor een verblijfsregularisatie. Het is immers normaal dat betrokkene zijn tijd in België – in afwachting van een beslissing inzake zijn asielaanvragen – zijn tijd in België zo goed mogelijk trachtte te benutten. Bovendien was betrokkene zoals hierboven vermeld ervan op de hoogte dat hij een arbeidskaart B diende voor te leggen om in aanmerking te kunnen komen voor een verblijfsregularisatie. Betrokkene heeft niet voldaan aan de gestelde voorwaarde. Daardoor kunnen de elementen aangaande de integratie van verzoeker op zich niet volstaan als grond voor regularisatie.

Betrokkene diende een eerste asielaanvraag in op 17.05.2005. Deze aanvraag werd afgesloten met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op datum van 23.12.2005. Op 14.07.2006 diende betrokkene zijn tweede asielaanvraag in, die afgesloten werd met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op datum van 24.11.2006. Op 03.02.2011 en 13.09.2012 diende betrokkene voor de derde en vierde maal een asielaanvraag in. Deze aanvragen werden niet in overweging genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken en afgesloten met een bijlage 13quater op respectievelijk 28.03.2011 en 26.09.2012. De duur van de procedures – namelijk zeven maanden en zes dagen voor de eerste asielprocedure; vier maanden en tien dagen voor de tweede; iets minder dan twee maanden voor de derde en dertien dagen voor de vierde asielprocedure – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. “

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Ter terechtzitting stelt de verwerende partij dat de verzoekende partij op 24 oktober 2013 in kader van de Dublin-overeenkomst werd overgedragen aan Duitsland en dat zij zich aldus niet meer op het Belgische grondgebied bevindt zodat zij geen belang meer heeft bij huidig beroep.

Geconfronteerd hiermee stelt de advocaat van de verzoekende partij zich terzake te gedragen naar de wijsheid van de Raad.

2.2. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148 037). Opdat zij een belang zouden hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoekende partij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissingen moet verzoekende partij bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Bovendien dient erop gewezen te worden dat het actueel karakter van het belang inhoudt dat het belang moet voorhanden zijn zowel op het ogenblik van het indienen van het beroep tot nietigverklaring als op het tijdstip dat de Raad uitspraak doet over het beroep (cf. J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State, Afdeling Administratie (2. Ontvankelijkheid), in Administratieve Rechtsbibliotheek, Brugge, Die Keure, 1996, nr. 254).

2.3. Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt:

“§ 1

In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.(...)”

Uit de bewoordingen van bovenstaande wetsbepaling blijkt duidelijk dat enkel een vreemdeling die in België verblijft een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan indienen. De verzoekende partij bevindt zich niet in dit geval, aangezien zij reeds van het Belgische grondgebied verwijderd werd. Nu de verzoekende partij zich niet langer op het Belgisch grondgebied bevindt, is een afgifte van een verblijfsmachtiging aan de verzoekende partij in België niet meer mogelijk. Een eventuele vernietiging kan haar dan ook geen voordeel meer opleveren (RvS 13 augustus 2002, nr. 109.731). De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat zij belang heeft bij de eventuele vernietiging van de bestreden beslissing.

Het beroep is onontvankelijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig maart tweeduizend zestien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER